

Darebák sněhulák

Dalibor

Byla zima zimoucí. Mrzlo, jen praštělo. Všude padaly rekordy pod mínus třicet a mráz zbojník přepadl lidi a koustal je do nosů a do uší jako pominutý. A lezl jim za šály a do nohavic.

A všude bylo plno sněhu, plno kyprého a běloučkého sněhu.

Není divu, že celé město zalezlo před štípajícím mrazem ke kamnům nebo k ústřednímu topení.

I Černá věž se zimomřivě choulila pod naducanou sněhovou beranicí. Byla černobílá. Ale vypadala pořád stejně tajemně a záhadně.

Kdo zrovna nemusel do zaměstnání nebo na nákup, byl zalezlý v teplých pokojích. Jen Valda, Vašek a Vráťa se proháněli na dlouhatánské klouzačce, ačkoliv už vypadali jako lední medvědi. Ale tomu se nikdo nedivil, protože Valda, Vašek a Vráťa dělali vždycky něco jiného než ostatní.

Když se ti tři dost naklouzali, pustili se do koulování. Sešity, do kterých měli napsat domácí úkol, zatím v neotevřených taškách tichounce poplakávaly.

A když byli kluci celí zkoulovaní, vzpomněli si, že by mohli postavit sněhuláka.

A postavili – vypadal jako živý. Nos měl červený jako oni (asi mrazem), oči jako trnky, na hlavě měl děravou hučku, v ruce oškubané koště.

Jenomže když něco dělá takový trojlístek, co z toho může vzejít?

Dalibor. Sněhulák Dalibor...

Klukům začalo být přece jenom chladno, zábly je ruce i nohy, a tak se rozutekli domů a Dalibor osaměl.

Osaměl a zavrtěl hlavou. Ti mě vymódili, pomyslel si. No – vyhlížel opravdu jako nějaký sněhulácký vandrák nebo pobuda.

V té chvíli v Černé věži zavržala branka, z věže vyšla dívka – ano:

Měla jinovatkovou pleť. A petrklíčově žluté vlasy a na těch vlasech velikánskou beranici. Měla na sobě navlečený tmavohnědý kožich, který vypadal... jako kožich, jak jinak? A na rukou měla palčáky a v tom palčáku, který chránil její pravou ruku před zimou, držela černou hůlku se stříbrným knoflíkem.

Došla až ke sněhulákovi, aby dílo trojlístku prozkoumala,

černá hůlka v jejím palčáku zatančila jako sněhové vločky ve větru a – Dalibor opět osaměl. Dlouhým obloukem zahodil koště a dřevou hučku dokonce načutl jak brankář při výkopu. Sklouzl se po dlouhatánské klouzačce, div neupadl na svůj červený nos.

Pár metrů za klouzačkou byl obchod s klobouky, čepicemi a beranicemi.

Dalibor se vplížil do obchodu, ostražitě se rozhlédl, a než se prodavačka vzpamatovala, ukradl zvlášť huňatou beranici a nasadil si ji na sněhovou hlavu. A vzal roha.

„Chyťte ho!“ křičela prodavačka, jako když ji na nože berou. „Lidičky, chyťte zloděje!“ Jak by nekřičela – beranice byla pěkně drahá, Dalibor si uměl vybírat.

Už se nachomýtli lidé, kteří se za Daliborem pustili. Dalibor se posměšně ohlédl, foukl za sebe na vozovku a jeho pronásledovatelé se vmžiku váleli na ledovce v jednom klubku.

Přidali se další pronásledovatelé, ale i ti padali na zledovatělé ulici jak zralé hrušky v širém poli: bim a prásk a řach.

Ten sněhulák nezapřel své tvůrce. Podobně jako huňatou beranici si přivlastnil norkový kožich, plstěné boty, housle a housku. Housku schroupal, na housle začal hrát. V kožichu, s beranicí, v plstěných botách a s citem. S tak dojímavým a srdceryvným citem, že co nedokázal mráz, dokázaly

housle v rukou Dalibora: ulice byla natotata vymetená. Jen voříšek Vořech před domkem spisovatelky Věry Voříškové-Vejvodové neměl dost síly, aby přetrhl řetěz, na kterém byl uvázaný. Musel zůstat u boudy. Zato se dal do usilovného vytí. S Daliborovými houslemi to tvořilo muziku, jakou městečko nepamatovalo.

